

ELIZABETH TAYLOR
CLEOPATRA, ULTIMA REGINĂ

Tino Neacșu

**ELIZABETH TAYLOR
CLEOPATRA, ULTIMA REGINĂ**

**EDITURA UNIVERSITARĂ
București**

Redactor: Gheorghe Iovan
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban
Pictură copertă: Viorica Postaru, artist plastic
Editare imagini copertă: Alexandru Saulig, designer
Sursă imagini interior: AFP/ Getty Images

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEACȘU, TINO

Elizabeth Taylor : Cleopatra : ultima regină / Tino
Neacșu. - București : Editura Universitară, 2022
Conține bibliografie
ISBN 978-606-28-1449-6

791
929

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062814496

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2022
Editura Universitară
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

Cuprins

Cleopatra, ultima regină	9
Un Oscar de simpatie	13
Liz și Marilyn.....	26
Surorile gemene din Moscova.....	37
Imperiul în agonie	47
Visul unui producător de film	59
Dezastrul de la Londra	76
Toate drumurile duc la Roma.....	94
Dacă Liz tușește, Fox face pneumonie.....	113
Un surogat pentru Mike	126
Șarada inocenților.....	141
Scandalul	173
Pot să-l dau în judecată pe Papă?	191
Un galez pentru Cleopatra.....	216
Intrarea Cleopatrei în Roma	228
Am scăpat, Liz e moartă!	241
Marilyn, concediată!	253
Imperiul se clatină	268

Liz sau Sybil?	290
Trimiteți un contabil!	301
O mașină de făcut bani	316
Cleopatra: fapte și cifre	328
Bibliografie	342
Mulțumiri	349
De același autor	350

Cleopatra, ultima regină

În 1962, când cel mai bine plătit director de firmă din Statele Unite ale Americii câștiga 650.000 de dolari pe an, iar salariul anual al președintelui John F. Kennedy era de 150.000 de dolari, Elizabeth Taylor ducea acasă 2,4 milioane de dolari. Era salariul ei pentru „*Cleopatra*”, cel mai scump film produs până atunci la Hollywood. Destinul unei corporații - 20th Century-Fox - fusese în întregime la cheremul lui Elizabeth Taylor, la fel cum destinul Egiptului antic depinsese de nasul Cleopatrei!

Tragedia, faima, frumusețea, iubirile, capriciile, sexul, scandalurile, bârfele, banii și puterea păreau să fie identice în cazul amândurora. Aidoma Cleopatrei care rămasă fără Cezar, ucis în urma unui complot, s-a îndrăgostit de Marc Antoniu, cel mai bun prieten al acestuia, Elizabeth Taylor s-a îndrăgostit de Eddie Fisher, cel mai bun prieten al răposatului ei soț, Mike Todd, ucis într-un accident de avion. Cleopatra fusese înfierată pentru comportamentul ei în Senatul Roman, așa cum 2.000 de ani mai târziu, pentru cam aceleași motive, Elizabeth Taylor era pusă la zid în Congresul Statelor Unite.

Similitudinile dintre cele două erau atât de frapante, încât percepția publicului despre ele a făcut ca imaginile lor să se suprapună până la a fi identice. Amândouă au fost adorate de milioane de oameni și au aprins imaginația scriitorilor, a dramaturgilor sau a pictorilor. În fond, cea care era considerată a fi cea mai frumoasă femeie a lumii antice a fost întruchipată pe ecran de aceea care era considerată a fi cea mai frumoasă femeie a lumii moderne la acea dată. Ultima regină a Hollywoodului îi dădea viață pe ecran ultimei regine a Egiptului. Până și moartea părea să le apropie, pentru că în timpul filmărilor pentru „*Cleopatra*”, Elizabeth Taylor aproape că a murit!

„*Cleopatra*” a devenit un fenomen cu un puternic impact cultural în contextul revoluției sexuale din Occidentul anilor '60. Andy Warhol l-a numit cel mai influent film al deceniului. A fost și filmul care a schimbat pentru totdeauna fața industriei cinematografice de la Hollywood. Bugetul filmului a fost astronomic, o sumă nemaiîntâlnită, egală cu bugetului anual al unei țări din lumea a treia sau îndeajuns de mare ca să fi putut ajuta NASA să trimită primul om pe Lună încă de atunci!

Superproducția „*Cleopatra*” a câștigat patru premii Oscar și a rulat cu succes pe ecranele din întreaga lume, din America până în Australia și din Europa până în Japonia, mai puțin în Rusia sovietică, unde filmul a fost importat abia în 1978. A fost filmul cu cele mai mari încasări ale anului 1963 și a

rămas constant pe lista filmelor cu cele mai mari încasări ale anilor '60 la nivel internațional.

„A fost probabil cea mai haotică perioadă din viața mea. Vaticanul m-a excomunicat, am primit amenințări cu moartea, mă îndrăgostisem nebunește... A fost plăcut dar și dureros, au fost oceane de lacrimi dar și vremuri bune.” – avea să declare Elizabeth Taylor.

Fascinația publicului pentru Elizabeth Taylor a făcut ca până la mijlocul anilor '60, jumătate din veniturile industriei americane de cinema să provină de la filmele cu Elizabeth Taylor și Richard Burton, împreună sau separat. Aceia au fost fabuloșii ani '60, acel deceniu în care o femeie a câștigat mai mulți bani decât oricare dintre bărbații de la Hollywood!

Având în spate zeci de cărți, interviuri, reviste și ziare, filme artistice și documentare, acest volum reprezintă o viziune personală asupra vieții lui Elizabeth Taylor și a realizării superproducției „*Cleopatra*”, unul dintre cele mai faimoase filme din istoria cinematografului.

Un Oscar de simpatie

La sfârșitul lui martie 1961, Elizabeth Taylor și soțul ei, Eddie Fisher, au ajuns în California la Palm Springs, unde Eddie închiriasse o vilă pentru următoarele șase luni, adică exact intervalul de timp de care Elizabeth avea nevoie ca să se recupereze după operație. De fapt, mai degrabă se ascundeau în Palm Springs, nesiguri încă de reacția opiniei publice în privința lor, doar trăiseră atâtea clipe neplăcute vizavi de reacția oamenilor atunci când îi vedeau împreună în public, în Los Angeles, când scandalul „*Liz-Eddie-Debbie*” era în toi! Eddie era numit de presa americană „*băiatul bun la toate*”, adică valetul personal al lui Elizabeth, cel care o ajuta să-și satisfacă toate capriciile și care se transformase într-un adevărat asistent medical după boala ei aproape fatală din timpul filmărilor pentru „*Cleopatra*” de la Londra. Și-așa și era, pentru că Eddie chiar făcea de toate: era asistent medical, secretar personal, îngrijitor, manager al tuturor afacerilor lui Elizabeth și, nu în ultimul rând, soț.

Aparent, Elizabeth era total dependentă de el. Boala o lăsase cu un sentiment de vid și avea impresia că viața, noua viață pe care era îndeajuns de norocoasă să o trăiască,

nu semăna deloc cu ceea ce își dorise. Îi era din ce în ce mai clar că, în cazul ei, starea sănătății era direct proporțională cu starea fericirii. Iar fericirea dispăruse odată cu accidentul de avion care făcuse din ea văduva lui Mike Todd. Avea copiii, avea familia și câțiva prieteni, dar se simțea ținută pe loc, iar Eddie, acum vedea limpede, nu era altceva decât fantoma lui Mike Todd, dar nu mai avea ce face. Zarurile fuseseră aruncate, pur și simplu nu mai putea suporta să treacă printr-o nouă despărțire, un nou divorț... Și dacă ar fi renunțat la Eddie, cine ar fi înțeles-o? Eddie îi era foarte util. Era cinic din partea ei să gândească astfel, știind cât de mult o iubea Eddie, aproape că o sufoca cu atâta iubire, ceea ce o făcea să se simtă și mai vinovată decât ar fi trebuit. Ar fi însemnat să-l lase pe străzi, pentru că Eddie era falit, cariera lui era terminată și Elizabeth nu s-ar fi putut ierta niciodată dacă i-ar fi făcut așa ceva lui Eddie! America o iertase pe ea, dar nu și pe el! În ochii tuturor, Eddie era în continuare bărbatul care profitase de văduva celui mai bun prieten și își lăsase nevasta și copiii ca să fie cu ea. Nimeni din industria cinematografică nu mai dorea să aibă de-a face cu el, decât în măsura în care era soțul lui Elizabeth Taylor, în rest nimic, niciun contract, niciun venit! Cum va arăta viitorul pentru ea și ce trebuia să facă, erau două lucruri la care își propunea să se gândească în liniște în următoarele șase luni.

Așadar, supraviețuise! Operația de la spitalul londonez îi salvase viața, iar acum era în convalescență, în binecuvân-

tatul climat al Californiei, departe de ploaia interminabilă de la Londra. Peste câteva luni era programată să facă un cu totul alt gen de operație, de această dată era vorba despre o operație de chirurgie plastică pentru a ascunde cicatricea de la baza gâtului, extrem de vizibilă în urma traheotomiei.

Boala ei reprezentase încă un episod dezastruos pentru producția „*Cleopatrei*”, dar până la urmă tot răul era spre bine: în primul rând, noul regizor al „*Cleopatrei*”, Joseph L. Mankiewicz avea la dispoziție o jumătate de an pentru a-și definitiva viziunea sa asupra filmului și pentru a termina de rescris scenariul. În al doilea rând, imaginea publică a lui Elizabeth începea să se transforme rapid, toată lumea o iertase, iar „*spărgătoarea de căsnicii*” era de-acum „*supraviețuitoarea plină de curaj*”!

La spitalul din Londra, pe lângă tonele de flori și de scrisori de la admiratorii din întreaga lume, primise chiar și o telegramă de la... Debbie Reynolds, fosta soție a lui Eddie! Iar ceea ce o amuzase cel mai mult fuseseră necrologurile pe care presa le publicase despre ea. Acele ode funebre dedicate ei, despre care se presupunea că va muri dintr-un minut într-altul „*au fost cele mai bune recenzii pe care le-am citit vreodată despre mine*”, avea să spună Elizabeth, râzând. Dar cum de scăpase? Ce se întâmplase la spitalul din Londra? Fusese declarată moartă de patru ori la rând! Prin ce miracol supraviețuise?

În realitate, Elizabeth n-ar fi putut spune prea multor apropiați ce simțise cu adevărat în sala de operație. Și nici nu ar fi putut face vreo declarație publică, pentru că în mod sigur toată lumea ar fi declarat-o nebună! Dacă ei înseși i se părea ciudat tot ceea ce i se întâmplase, darmita altora? Își amintea că era în comă de peste cinci minute, fusese deja declarată moartă, anunțul despre decesul ei fusese pus la avizier. Iar ea se afla parcă într-un tunel la capătul căruia se vedea o lumina albă, intensă, în mijlocul căreia o aștepta Mike Todd. Atunci a simțit cum o invadează valuri de fericire și a întins mâna spre el, dar Mike i-a spus: *„Nu, iubita mea, nu trebuie să vii aici, tu trebuie să te întorci pentru că mai ai lucruri foarte importante de făcut! Nu poți renunța acum.”*

Elizabeth găsea cu greu cuvintele cele mai potrivite pentru a putea descrie cel mai bine acea experiență din sala de operație, cu senzația aceea de desprindere din propriul ei corp. Cum putea să spună cuiva că ea chiar auzise și văzuse tot ce fac doctorii și asistentele și că, mai apoi, începuse să meargă prin acel tunel? Cum să-i facă și pe alții să înțeleagă acea stare de fericire pe care o simțise văzându-l pe Mike Todd, care a întors-o din drum spunându-i că nu i-a venit încă timpul, că trebuie să se întoarcă printre cei vii pentru că mai avea atât de multe de făcut pe Pământ? Și cum să explice cuiva că avusese senzația că lucrurile nu mai aveau greutate, că gravitația dispăruse pur și simplu, că era ca și

cum s-ar fi mișcat ca mercurul viu și că totul era cald și plăcut și primitor?

Atunci a înțeles că destinul îi hărăzise un viitor pe care nici ea nu știa cum să-l definească, dar îi era clar că în acel viitor avea de făcut lucruri care să dea o însemnătate vieții ei. De-a lungul acelor ore dramatice din sala de operație, fiecare nerv al ei, fiecare mușchi, toată ființa ei se luptase până la ultimul strop de putere pentru a supraviețui. A simțit cum a venit treptat și inevitabil și ultima gură de aer, dincolo de care o aștepta moartea. Privise cu disperare lampa atârnată deasupra mesei de operație, forțându-se să continue să o vadă, așa cum caută marinarii farul în timpul unei nopți pe o mare agitată, de lampa aceea depindea însăși viața ei, dar, încet, încet, lumina a început să se estompeze și deodată s-a făcut întuneric.

În acel moment, prima senzație a fost de singurătate, o imensă și nesfârșită singurătate. După care s-a întâmplat! A avut acea incursiune în tunel - despre care nu putea povesti nimănui - și apoi a revenit. A văzut cum mâinile doctorilor și ale asistentelor o împingeau, o trăgeau, o apăsau, o ridicau, forțându-i corpul să aibă o reacție. Apoi le-a auzit vocile, care la început păreau să vină de la o mare distanță, dar treptat se auzeau din ce în ce mai aproape, spunându-i să tușească, să se miște, să respire, să deschidă ochii, să trăiască! Și, deodată, a deschis ochii! Nu mai era singură. A tușit, a respirat și s-a mișcat. A deschis ochii și a văzut iar

lumina lămpii de deasupra ei, destul de slabă la început și apoi puternică, nemaipomenit de puternică. Supraviețuise! Dăduse ochii cu moartea și acum era din nou printre cei vii. Fusese un adevărat miracol, iar ea va trebui să afle, cum-necum, pentru ce anume Dumnezeu o lăsase în viață și ce trebuia să facă.

Știrea zilei era că Elizabeth Taylor se afla în fruntea clasamentului favoritelor la Oscar, fiind nominalizată la Oscarul pentru cea mai bună actriță într-un rol principal pentru al patrulea an consecutiv. Iar culmea ironiei era că de această dată, nominalizarea era pentru rolul din filmul pe care îl disprețuise cel mai mult: „*Venus cu vizon*”! Elizabeth era amuzată și intrigată de această alegere. Nu credea că era cel mai bun rol al ei, în orice caz, nu credea că este un rol de Oscar. Îi era clar că votul pentru nominalizare fusese unul de simpatie și de compasiune, dar nimic mai mult. Pentru aceasta era recunoscătoare, dar atât. Sigur că avea de gând să participe la ceremonie, deja avea acasă rochia de culoare galben pal pentru ceremonie, făcută special pentru ea de Christian Dior de la Paris. Colegii ei, industria filmului și publicul deopotrivă o iertaseră necondiționat și erau gata să-i dea și un Oscar! Numai că Elizabeth avea puțină spre deloc încredere în arta ei. Meseria, da, o știa de mică, era o profesionistă. Dar arta actoriei, nu. Aici mai avea de lucrat. Făcuse câteva roluri bune, dar nicidecum nu credea că rolul din „*Venus cu vizon*” ar merita vreo atenție din partea cuiva.

Elizabeth era pregătită să piardă fără niciun fel de regrete. Dorea să participe la ceremonie pentru că simțea că, după acest imens val de simpatie, măcar atât le datorează tuturor: să o vadă că era în viață. Își repetase de atâtea ori să nu-și mai facă iluzii, încât era calmă, senină și fără niciun pic de emoții atunci când, pe 18 aprilie 1961, a sosit la ceremonia de decernare a premiilor Academiei de la Santa Monica Civic Auditorium. După ceremonie avea să se întoarcă acasă la cei trei copii ai ei, pentru că îi avea pe toți lângă ea, și pe Liza, și pe cei doi băieți, Michael și Christopher.

O mulțime imensă de admiratori o aștepta la intrarea în Santa Monica Civic Auditorium. O femeie i-a strigat din mulțime: „*Hei, Liz! Am venit special ca să te văd! Te iubim, cu toții te iubim!*” Altcineva din mulțime declara unui ziarist: „*Înainte o detestam. Dar în ziua în care s-a crezut că Liz va muri, m-am dus la biserică și m-am rugat ca Dumnezeu să o lase în viață pentru copiii ei, pentru părinții ei, pentru toți admiratorii ei, pentru că ea ne-a îmbogățit viețile noastre banale cu frumusețea și cu talentul ei. M-am rugat pentru fericirea ei și sper să câștige Oscarul!*” Mai târziu, în sală, Yul Brynner a început să citească lista celor cinci actrițe nominalizate pentru cel mai bun rol principal: Greer Garson, Deborah Kerr, Shirley MacLaine, Melina Mercouri și Elizabeth Taylor. A urmat un moment plin de suspans, dar Elizabeth și-a impus încă o dată să nu se lase pradă emoțiilor. La aflarea numelui câștigătoarei, Elizabeth și-a acoperit fața cu mâinile, șoptind: „*Nu cred!*” Ea era

câștigătoarea! Eddie Fisher a ajutat-o să se ridice și să ajungă încet pe scenă, în mijlocul aplauzelor care au ținut minute în șir. Pe podium, cu o voce abia auzită, chiar și de la microfon, Elizabeth a declarat: „*Chiar nu știi cum să-mi exprim recunoștința. Cred că tot ce pot face este să vă mulțumesc. Vă mulțumesc din toată inima!*”

Câteva minute mai târziu, Elizabeth avea să declare presei că deși muncise foarte mult la „*Venus cu vizon*”, nu crezuse niciodată că merită Oscarul și că era convinsă că a fost un premiu de simpatie, de iubire, dar era profund recunoscătoare că toți cei din industrie o consideraseră o actriță serioasă și nu doar o vedetă de cinema. La capătul atâtor drame, greșeli, lupte și tragedii, după 20 de ani de muncă, Elizabeth Taylor avea, în sfârșit, mult doritul premiu Oscar. Când a aflat că a pierdut, prietena ei, Shirley MacLaine a exclamat: „*Am fost învinsă de o traheotomie!*” Evident, gurile rele nu s-au putut abține să nu remarce că Elizabeth Taylor a supraviețuit unei boli aproape fatale și că a zburat înapoi acasă, în California, tocmai la timp pentru a primi premiul Oscar pentru cea mai bună actriță! Prea ieșise totul ca la carte! Puteai să juri că fusese totul aranjat de departamentul de publicitate de la 20th Century-Fox! Până și Debbie Reynolds votase pentru ea la Oscar! „*Liz este cea mai strălucitoare vedetă a generației noastre. Nimeni altcineva nu poate egala frumusețea și senzualitatea ei. Femeile o plac și bărbații o adoră*”, a declarat ea ziariștilor, uluiți de reacția ei.